

CAMILLA
LÄCKBERG

GÖK-
UNGEN

FORUM

Tidigare utgivning

Isprinsessan 2003
Predikanten 2004
Stenhuggaren 2005
Olycksfågeln 2006
Tyskungen 2007
Sjöjungfrun 2008
Fyrvaktaren 2009
Änglamakerskan 2011
Lejontämjaren 2014
Häxan 2017

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Camilla Läckberg 2022
Svensk utgåva enligt avtal med Nordin Agency
Omslag Maria Sundberg
Författarfoto Jimmy Backius
Tryckt hos ScandBook, EU 2022
ISBN 978-91-37-15265-3

Till Simon

Lördag

HAN BETRAKTADE FOTOGRAFIERNA. Han visste att Vivian var upprörd för att han beslutat att de inte skulle gå på festen, men han kunde helt enkelt inte förmå sig till det. Tiden hade till slut kommit ikapp honom och tvingat honom att söka efter sanningen. Kanske borde han ha gjort det för länge sedan.

Det som hänt hade hängt runt hans hals som en kvarnsten i alla år. Han hade varit rädd för frågorna, för svaren, och allt däremellan. De val han hade gjort hade format vem han var som människa. Och det han nu såg i spegeln var inte särskilt hedrande. Att välja att leva sitt liv med en bindel för ögonen var aldrig det. Till slut hade han tvingat sig att slita bort den. Och att agera utifrån det han såg.

Sakta och omsorgsfullt tog han fram de inramade fotografierna, ett efter ett. Han ställde upp dem längs väggen och räknade till sexton bilder. Alla var med.

Han tog några steg tillbaka och betraktade dem. Vände sig därefter mot de enklare ramar han hade. Sina placeholders. På lappar skrev han upp namnen på vart och ett av fotografierna, med stora, ojämna bokstäver. Sedan tog han en tejpulle och fäste lapparna i ramarna. Han behövde inte fotografierna för att se dem framför sig när han flyttade runt dem på galleriets vita väggar. Varje foto till den kommande utställningen var inpräntat på näthinnan och han kunde enkelt ta fram dem ur minnet och se dem tydligt.

Det skulle ta många timmar, troligtvis till en bra bit in på natten att hänga utställningen, det visste han, och han skulle betala priset för det imorgon. Han var inte längre en ung man. Men han visste också att han på vernissagen om två dagar skulle känna sig lättare och friare än på många år.

Följderna av vad han valt att göra skulle bli dramatiska. Men det var inget han kunde ta hänsyn till. Han hade tagit alldeles för stor hänsyn, i alldeles för många år. De hade alla levt i den mörka skuggan av sina lögnar. Visst riskerade de att bli krossade, men han tänkte ändå avslöja sina sanningar. Och deras.

Själv hade han aldrig känt sig så fri som nu när han försiktigt fäste lappen med ordet *Skuld* i en av ramarna.

Inte ens döden skrämde honom längre.

Erica Falck sträckte på sig. Sängvärmen gjorde att det var frestande att ligga kvar men hon hade lovat att möta Louise Bauer för en powerwalk om bara någon timme. Varför hon nu hade gått med på det. Men Louise var säkert stressad inför festligheterna och kunde behöva prata av sig.

”Måste vi verkligen gå ikväll?”

Patrik stönade intill henne och lade kudden över ansiktet. Erica slet bort den och slog till honom lätt med den.

”Det kommer bli jättetrevligt! God mat, lite schyst vin, din fru för en gångs skull uppsnopsad...”

Patrik slöt ögonen med en grimas.

”Guldbröllopsfirande, Erica. Hur festligt kan det bli? En massa fisförnäma gäster och oändligt långa tal. Du fattar ju vilka typer av människor som kommer dit.”

Han stönade igen.

”Vi ska i alla fall gå, så det är lika bra att bita ihop och ha en positiv attityd”, sa Erica.

Hon hade nog passerat gränsen för det hurtiga så hon lutade sig mot Patriks sida av sängen. Smekte lätt hans bröstorg. Hjärtat slog så starkt därunder, det var svårt att tro att han en gång i tiden haft hjärtproblem, ändå fanns oron alltid kvar.

”Louise förväntar sig att vi kommer. Dessutom älskar jag att se dig i kostym. Du är vansinnigt stilig i det, framför allt i den där mörkblå.”

”Äsch, din smickrare där.”

Patrik pussade henne försiktigt först på munnen, för att sedan

övergå till en djupare kyss. Han drog henne tätt, tätt intill sig, och Erica kände som alltid hur hennes man fick henne att bli varm och mjuk i hela kroppen.

”Barnen kan komma när som helst”, mumlade hon med sin mun mot hans.

Patrik svarade med att dra täcket över huvudet på dem. Det blev snabbt varmt under täcket, inget annat existerade i deras bubbla än de två. Deras kroppar. Deras läppar. Deras andetag.

Så bekräftade en hård duns det som Erica förvarnat om.

”Kujjagömma!”

Noel skrek av lycka medan han studsade upp och ner på sängen. Som skjutet ur en kanon kom Anton strax efter och landade prick-säkert på Patriks familjejuveler.

”Aj så in i hel...” Han hejdade sig efter en blick från Erica. ”Järnspikar också!”

Noel och Anton skrattade så de kiknade. Erica suckade leende. Hon och Patrik hade fått några sekunder då det bara var de två, det fick vara bra så. Hon böjde sig över pojkarna och kittlade dem så att de ylade som vargar.

”Jag försökte få dem att titta på tv, men de smet upp när jag tog fram yoghurt.”

Maja stod vid dörren i sitt nattlinne med en enhörning på och slog uppgivet ut med armarna.

”Älskling, du behöver inte passa dem på morgnarna, de får gå upp”, sa Patrik och vinkade åt henne att komma.

Maja tvekade först. Alltid så ansvarsfull. Sedan sprack hennes ansikte upp i ett leende och hon kastade sig upp i sängen hon också, och gav sig in i leken. Erica mötte Patriks blick över barnens huvud. Deras familj var perfekt. Helt perfekt.

”Tror du de ringer på förhand eller måste vi vänta till på torsdag? Vi vet ju att de förvarnar ibland.”

Henning Bauer trummade med fingrarna mot bordsskivan. Det var första helgen i oktober. Utanför fönstret hade hösten tagit över

och grå vågor med vita toppar slog mot de släta klipporna på den lilla ön. Deras lilla ö.

Han såg på Elisabeth som satt mitt emot honom med sin tekopp.

”Vi har ju hört att jag är en av de fem sista. Det betyder inte att jag vinner, så klart. Det finns inga garantier. Men om det stämmer så har jag tjugo procents chans.”

Fingrarna fortsatte slå mot bordsskivan.

Hans hustru smuttade lugnt på sitt te. Henning beundrade hennes lugn. Det hade alltid varit deras inbördes dynamik när det gällde hans författarskap. Han hetsade upp sig, hon lugnade. Han oroade sig, hon försäkrade.

Henning fortsatte trumma med fingrarna i väntan på att hon skulle svara. Han behövde hennes tillförsikt. Han behövde att hon talade om för honom att allt skulle ordna sig.

Efter några slurkar till av teet satte Elisabeth försiktigt ner koppen på fatet. Det var samma koppar som de druckit ur under hela sitt äktenskap. En av otaliga bröllopspresenter på deras överdådiga bröllop, och han skulle inte för sitt liv kunna tala om vem de fått dem av.

En våg utanför växte sig större än de andra och kastade en kaskad av vatten mot panoramafönstret som upptog hela långsidan av huset. Saltet från havet lämnade alltid spår på rutan, och deras hushållerska Nancy hade fullt sjå med att försöka putsa ikapp. Skärgården var obeveklig i sin nyckfullhet och det var som om den ständigt försökte tränga undan civilisationen och återerövra förlorad mark.

”Oroa dig inte, älskling. Antingen ringer de idag eller imorgon eller så väntar de till på torsdag. Eller så ringer de inte. Men om de ringer, vilket jag självfallet tror att de gör, måste du låtsas vara förvånad. Du får inte avslöja att vi vet om att du stod på den slutliga listan.”

Henning nickade med blicken mot glasrutan.

”Självklart inte, älskling. Självklart inte.”

Han trummade en diffus rytm medan han betraktade mönstret som vattnet lämnade på rutan. En av fem. Han borde vara nöjd med det men när han visste vad som fanns inom räckhåll, vad som ett enda telefonsamtal kunde ge honom, fick han nästan svårt att andas.

”Seså, ät lite nu”, sa Elisabeth och föste en korg med nybakat bröd mot honom. ”Vi har en lång dag, för att inte tala om lång kväll, framför oss, och jag vill inte veta av att du somnar vid bordet vid tio.”

Henning sträckte sig efter en varm källarfranska. Han visste bättre än att inte göra som hans hustru sa. Han bredde på ett tjockt lager smör som omedelbart smälte in i brödet.

”Ikväll ska vi dansa”, sa han med munnen full av bröd och blinkade mot Elisabeth som log lätt.

”Ikväll ska vi dansa.”

”Herregud, hur tidigt tog du båten in? Och i det här vädret?”

Erica höll upp en hand framför ansiktet som skydd mot blåsten och kämpade för att hålla jämna steg med Louise Bauer. Det var som alltid en utmaning. Hur fort hon än gick, gick Louise fortare. Det blev inte bättre av att hon kunde känna stänket från vågorna som slog in mot land bara några meter bakom dem. Trähusen skyddade dem en aning men Erica kunde nästan se hur även de hukade i blåsten.

”Äsch, jag vaknar ändå vid sex varje morgon”, sa Louise. ”Och den här dagen kommer bli lång, jag har ansvar för allt som gäller festen, så det kändes som en nödvändighet att börja med en powerwalk.”

Erica himlade med ögonen. Samtidigt förstod hon att Louise behövde rensa skallen. Att vara assistent till Henning Bauer, hennes svärfar och en av Sveriges mest hyllade författare, var säkert inte det lättaste.

”Jag har nog aldrig känt att en powerwalk skulle vara en nödvändighet”, muttrade hon. ”Tror vid närmare eftertanke att jag aldrig någonsin känt att någon form av fysisk aktivitet varit en nödvändighet.”

Louise skrattade.

”Du är rolig du. Det är klart du tycker det är skönt att röra på sig. Man får energi för hela dan!”

Erica kämpade för att kunna prata samtidigt som de tog Galärbacken uppåt i ett alldeles för högt tempo. Hon drog den blå Helly Hansen-jackan tätare runt sig. Louise bar självklart perfekt sittande träningskläder som var både vindtäta och vattenavvisande.

”Jag älskar känslan efteråt, om det är det du menar. Men under

tiden? Nope. Nitch. Nada. Även om jag vet att jag behöver det.”

Erica stannade till en stund och hämtade andan. Louise saktade in på stegen och såg på henne.

”Jag har helt ärligt mått lite kymigt senaste tiden”, fortsatte Erica, ”och jag tror att det handlar om fel kost och för mycket stillasittande. Plus stigande ålder. Låt oss inte glömma stigande ålder. Jag har redan börjat känna att förklimakteriet smyger sig på. Har inte du också känt av det?”

Louise började röra på sig igen.

”Jag är ju några år äldre än du är, men ...” Louise tvekade på rösten och ökade farten förbi apoteket. ”Men jag opererade bort livmodern som ung. Cancer. Så nu börjar något som varit en stor sorg i livet, sakta förvandlas till en blessing.”

”Oj, förlåt, jag visste inte.”

Erica grimaserade. Typiskt henne att trampa i klaveret.

”Det gör inget. Det är ingen hemlighet, det kommer bara sällan på tal. ’Hej, jag heter Louise och jag har ingen livmoder.’”

Erica skrattade högt. Det var det här hon älskade med Louise. Hennes rättframhet och sarkastiska humor.

De hade träffats via barnen. Maja hade omedelbart blivit bästis med Louises son William som var något år äldre, på lekparken vid Ingrid Bergmans torg. Och när barnen ändå lekte hade Erica och Louise börjat prata. Det var förra sommaren, och nu passade de på att ses så fort Louise var i Fjällbacka med sin familj.

Men Erica var tvungen att erkänna för sig själv att hon uppskattade deras vinkvällar mer än Louises ovana med powerwalks i tid och otid.

”Hur känns det inför ikväll då?”

Erica vinkade till Dan, sin systems man, som precis körde ut från parkeringen vid Konsum. Han vinkade glatt tillbaka, hon kunde nästan ana att han skrattade lite åt att hon var ute på en powerwalk.

”Vad kan jag säga? Jämna plågor. Mina föräldrar kommer om någon timme, och det är ju alltid som det är. Men de har fått låna ett hus vid Badis, så de är nöjda. Och så har vi festen. Henning säger en sak, Elisabeth säger en annan om hur de vill ha det. Och vi vet alla att det

blir som Elisabeth vill, men det blir alltid jag som får äran att framföra det beskedet.”

”Det blir nog jättekul ikväll”, sa Erica.

Louise vände sig om och log mot henne.

”Det säger du bara för att vara artig. ’Jättekul’ är inte ordet jag skulle använda för ett guldbrylllopsfirande. Men maten är god, jag har själv avsmakat menyn, och vinet kommer flöda. Och jag har sett till att både du och Patrik sitter bra. Patrik får det fantastiska nöjet att ha mig till bordet och du får min oändligt trevliga man som bordssällskap.”

”Strålande”, sa Erica och tog sig i sidan. Ett håll hade börjat ge sig till känna.

De hade börjat runda berget för att ta sig tillbaka till samhället, och hade precis passerat en brant backe på höger sida, som när Erica var liten kallades Sju guppen och där man kunde få upp vad som då kändes som en livsfarlig fart på pulkan. Hon försökte räkna ut hur långt det var kvar av rundan och konstaterade att det var alldeles för långt.

Framför henne guppade Louises mörka hästsvans rytmiskt när hon till synes utan ansträngning pinnade på i rask takt. Erica böjde sig ner och tog upp en sten som hon knöt handen hårt om och hoppades det skulle hjälpa mot hennes allt mer smärtsamma håll. Det var bara att konstatera: träning var inte hennes grej.

”Har du pratat med henne?”

Tilde spärrade upp sina vackra blå ögon och höll upp en djupt uringad klänning framför sig.

Rickard Bauer såg att det stod D&G på etiketten och gissade att den kostat honom runt trettio, fyrtiotusen. Men det var inget som bekymrade Tilde. Eller rättare sagt, det var inget som bekymrat henne förrän nu. När det plötsligt inte fanns till synes oändligt med pengar på hennes Amex att spendera i Stockholm, Paris, Milano och Dubai.

”Jag ska”, sa han och kunde inte dölja sin irritation.

Hennes röst hade börjat irritera honom allt mer. Hade den alltid varit så där gnällig? Och så barnlig?

”Jag vill inte prata med henne förrän efter festen. Du vet hur min

mamma blir, hon oroar sig, och jag vill inte förstöra den här kvällen för henne.”

”Ja, men Rickard, lovar du att prata med Elisabeth imorgon då? Säkert?”

Tilde putade med läpparna och sköt fram bröstet. Hon hade precis duschat och var naken, förutom en vit handduk som hon virat om håret. Rickard kände hur han reagerade. Det fascinerade honom. Att hans hjärna kunde störa sig på henne, medan hans kuk reagerade som på kommando av hennes blotta närvaro.

”Jag lovar, älskling”, sa han och välte ner henne på sängen de nyss lämnat.

Hon skrek gällt och fnittrade.

”Kom till mig, baby”, sa hon med barnslig röst. ”Kom, bara kom.”

Rickard begravde ansiktet mellan hennes stora bröst som utestängde världen.

Elisabeth Bauer höll upp de röda örhängena. De hade varit hennes mormors. De skulle passa perfekt till klänningen hon valt att ha under middagen. Den svarta som hon skulle bära under dansen hängde på galgen bredvid. Den var nättare och lättare att röra sig i än den lätt överdådiga hon enbart skulle behöva sitta ner i. YSL och Oscar de la Renta. Inköpta i Paris i våras när hon och Henning bodde ett par veckor i våningen där. Skulle man shoppa för ett särskilt tillfälle, som en guldbrällöpsdag, ja, då fanns inget annat tänkbart ställe än Paris.

Elisabeth lade försiktigt ner örhängena i deras mörkblå sammetsask. Hon ryckte till när ännu en kaskad av vatten träffade fönstret i sovrummet. De bodde i ett enplanshus här på Skjälero och vågorna nådde alla fönster. Det var deras mest sparsmakade bostad. Våningen i Stockholm, den i Paris och huset i Toscana var alla betydligt mer luxuöst inredda. Men det här var det ställe hon älskade mest på jorden. Varje sommar hade hon tillbringat här, ända sedan hon föddes. Namnet Skjälero hade inget med själar att göra. Det kom från det gamla bohuslänska ordet för blåmusslor. ”Skjälero.” Överallt på ön låg drivor av vackra, blå musselskal. Måsarna släppte skalen från hög höjd

och lät dem krossas på den rosa graniten så att de kom åt det köttiga innanmätet. Men skalen blev kvar och skänkte blå färgklickar åt den karga ön.

Hennes farfar hade köpt ön, och nu var den hennes. Den här lilla platsen utanför Fjällbacka hade alltid haft en nästintill magisk inverkan på henne. Så fort de kom ut hit var det som om alla bekymmer var bortblåsta. Ingen kunde nå dem här. De var ointagliga. Onåbara.

I många år hade de inte ens haft telefon på ön, bara en komradio. Men det var flera decennier sedan. Nu fanns alla moderna bekvämligheter. Telefon, el, wifi, och alldeles för många kanaler på tv:n för barnbarnen. Louise och Peter var för slapphänta när det gällde barnens tittande. Timme ut och timme in fick de sitta och titta på färgglada figurer som slog sig och förde ett fasligt liv. Istället för att läsa en god bok. Hon skulle ta upp det med dem vid tillfälle. Men det var alltid så fasligt känsligt när det gällde att komma med goda råd om barnen. Dessutom var det kanske extra känsligt på grund av det som hänt Cecily.

Elisabeth ruskade av sig den obehagliga tanken och stoppade omsorgsfullt in båda klänningarna i var sin skyddande klädpåse. Hon visste att hon skulle kunna be Nancy göra det, men hon älskade att röra vid de dyra tygerna i fantastisk kvalitet. Det fanns ingen som kunde göra klänningar som Oscar.

”Henning?”

Hon ropade i riktning mot hans arbetsrum och förväntade sig inte att få mer än ett brummande till svar.

”Mmm”, hördes mycket riktigt från bakom den stängda dörren.

”Jag tänkte att vi tar smokingen från Savile Row. Den som vi lät sy upp häromåret. Blir det bra?”

”Mmm”, kom det åter från arbetsrummet och Elisabeth log.

Smokingen var redan nedpackad bland det som skulle med till fastlandet. Men något hon lärt sig under alla års äktenskap var att det var viktigt att få maken att känna sig involverad och tillfrågad. Även om beslutet redan var fattat. Det var något hon skulle kunna tipsa Louise om. I all välmening.

Stockholm 1980

Pytte älskade att se Lola göra sig i ordning för kvällen. Det var som trolleri. De hade samma rutin varje kväll. Pytte låg på mage på den stora sammetskudden med hakan lutad mot händerna medan Lola satt framför det belamrade toalettbordet och gjorde sig fin.

”Vad ska du ha på dig ikväll?” frågade Pytte och tittade med tindrande ögon mot garderoben.

Hon älskade allt i Lolas garderob.

”Vad tror du om den rosa blusen med snörning i ryggen? Och de chockrosa cigarettbyxorna till? Sedan en enkel chinjong, och mina diamantörhängen?”

Lola vände sig om mot Pytte som nickade ivrigt.

”Ja, jag älskar den rosa blusen! Den är min favorit!”

”Det vet jag, min älskling.”

Lola vände sig mot spegeln igen och började lägga en omsorgsfull makeup. Oftast samma varje kväll. Om det var fest kunde det bli mer, och Pytte älskade de kvällarna. Men ikväll var det jobb och då var det någon kräm först, sedan puder, kajal, mascara, något brunt på ögonbrynen med en borste och till slut ett av alla de läppstift som stod i kaffemuggar på toalettbordet. Det blev ett skarpt rosa ikväll.

Noggrant målade Lola innanför kanten och smackade ljudligt med läpparna innan hon bet av mot en bit toapapper och sedan lade på lite till. Så valde hon peruk. Lolas eget hår var långt, kopparrött, glänsande, men på jobbet hade hon ofta en av sina peruker. Efter att ha tittat en stund på de fem som satt på frigolitstockar som såg ut som huvuden, valde hon en brun, halvlång. Hon satte den ovanpå sitt eget hår, som var noggrant insamlat under ett hårnät, rättade

till peruken och gjorde vant en chinjong i nacken.

Lola gick fram till garderoben och var försiktig när hon tog på sig den rosa blusen och de rosa byxorna för att inte haka i med de långa målade naglarna. Sist av allt tog hon en vackert utsirad parfymflaska på toalettbordet och duttade lite bakom öronen och på handlederna. Sedan ställde hon sig framför Pytte.

”Et voilà! Vad säger du? Duger jag i krig?”

”Du duger i krig”, sa Pytte och skrattade högt.

När hon blev vuxen ville hon bli precis lika vacker som Lola.

Lola ryckte åt sig en nätt rosa handväska och gick mot hallen.

”Älskling, du klarar dig nu, va? Det finns mat i kylan. Du kan värma i ugnen bara du inte glömmer stänga av. Och så lägger du dig senast klockan tio, inte sitta uppe och vänta. Jag låser efter mig, så lås inte upp, och släpp inte in någon. Okej, hjärtat?”

Lola var redan halvvägs ut genom dörren och hade satt nyckeln i låset.

”Älskar dig!” ropade hon till Pytte.

”Älskar dig, pappa!”

Sedan föll dörren igen och bara en doft av parfym dröjde kvar i hallen.

”JAG TYCKER DET är så märkligt. Varför ska vi inte gå?”

”För att jag har sagt det.”

Rolf Stenklo gav sin hustru Vivian en irriterad blick. För honom var ämnet sedan länge slutdebatterat.

Vivian tittade på honom från ingången till den ljusa lokalen som han skulle fylla med alla sina drömmar, allt det som fick hjärtat att både värka och sjunga.

”Men Rolf, det är våra bästa vänner som firar guldbryllup. Jag förstår mig inte på dig. Alla vi känner kommer att vara där, och en hel del folk det helt ärligt skulle vara bra för oss, för *dig*, att träffa.”

Vivians röst gick upp i falsett, så som den alltid gjorde när hon var upprörd. De hade varit gifta i tjugo år, och den där rösten fick honom alltid att känna att det var minst nitton för länge.

”Jag vill inte bara, är det så märkligt? Stora fester är inget för mig, det kan inte komma som någon överraskning för dig.”

Rolf slog in en spik till i väggen med spikpistolen och svor när den gick in för långt. Spikpistolen var lite för kraftfull.

”Satan också.”

Han tog en hammare och drog ut spiken en bit.

”Du skulle kunna be någon annan göra det där”, sa Vivian.

Rolf såg att hon kikade nyfiket mot de inramade fotografier som stod lutade mot väggen intill ingången. För en gångs skull hade han inte låtit henne vara med vid planeringen av utställningen. Han hade sagt att det var alldeles för personligt och märkligt nog hade hon accepterat det.

”Som Henning och Elisabeth menar du? Som inte kan torka stjärten själva utan hjälp?” muttrade han.

”Men vad är det med dig idag? Du tycker ju om Henning och Elisabeth, det vet jag. Men först vägrar du gå på firandet av deras stora högtidsdag, sedan verkar du reta dig på dem på ett alldeles oersonligt sätt. Nej, du är verkligen inte trevlig nu!”

Vivian lade armarna i kors över bröstet. Rolf vände sig trött mot henne.

”Det är visst det viktigaste för dig i hela universum, att vara trevlig. Inte ställa till med något. Sitta still i båten. Aldrig prata om det som skaver, det som faktiskt betyder något.”

”Du är ju helt omöjlig nu.”

Vivian svepte ut genom dörren och lämnade honom äntligen ensam. Han såg sig om i lokalen, mot de tomma väggarna som han skulle fylla med det vackraste han gjort.

Han tog upp spikpistolen. Tryckte iväg en spik till. Sedan drog han till sig en av de billiga ramarna med fotografiernas namn.

Han hängde ramen på spiken. Backade ett steg. Kände som alltid hur det högg till i hjärtat när han såg namnet han skrivit på arket. Av skuld. Av kärlek. Av saknad efter en för evigt förgången tid. Men snart. Snart skulle den klaraste av stjärnor få lysa igen.

”Hur ligger vi till?”

Louise Bauer klev rastlöst runt i den stora lokalen som kallades Mamsell och låg till höger om entrén på Stora Hotellet. Trägolvet knarrade lätt under hennes fötter. Molnen låg fortfarande lågt och vågorna hade piskat mot bryggorna när Louise skyndade in i lokalen.

Barbro, husfrun, följde nervöst efter henne.

”Allt går enligt plan”, sa hon. ”Maten förbereds för fullt, vi har allt på plats för dukningen, borden kommer sättas upp redan strax efter lunch, personalen är väl förberedd och vi har gott om drycker att servera. Och vi har lyckats få tag på allt som ni efterfrågade i den vägen.”

”Bra”, sa Louise och stannade till. ”Barnen. Får de mat anpassad för dem? Max och William kommer inte vilja äta samma meny som oss vuxna.”

Barbro nickade.

”Det finns hamburgare till barnen. Och glass med chokladsås till efterrätt.”

”Strålande. Ja, det ser onekligen ut som om ni har allt under kontroll. Har ni fått placeringskortet? Stämt av dem mot gästlistan så att alla finns med? Ni får inte slarva med placeringen, det har tagit månader att färdigställa den.”

Louise såg att Barbro hade fått svettpärlor i pannan.

”Vi har självklart kontrollerat, men jag ska be hovmästaren kolla en gång till”, svarade husfrun efter att ha tvingats harkla sig.

”Bra.”

Hon hörde själv hur korthuggen hon lät. Men Louise hade inte tålamod med andra människors fel och brister, eller med deras släpphänta slarvighet.

Hon tittade sig runt. Just nu var det svalt i lokalen men om det skulle bli varmt av alla gäster hade hon beställt fläktar som kunde ställas in. Det var målat i en ljus grön färg, med exotiska inslag i inredningen, vilket var i överensstämmelse med hotellets tema i stort. Louise såg framför sig hur mängder av festligt klädda människor ikväll skulle dansa på golvet, till tonerna av jazzbandet som skulle stå och spela på en liten avsats som nu höll på att byggas upp i rummets ena kortsida.

Det skulle bli en strålande tillställning. Det skulle bli perfekt. Som allt hon gjorde. Inget lämnades någonsin åt slumpen.

Henning Bauer sköt ifrån sig tekoppen och stirrade på det tomma dokumentet på datorn. Markören blinkade hänfullt mot honom. Hans nemesis. Tomheten.

Utanför den stängda dörren hörde han ljud och rörelse. Elisabeth var ivrig inför kvällen, det visste han. Liksom han var. Det skulle bli en fantastisk kväll. Gästlistan var imponerande, precis som han ville ha den, och han visste redan på förhand att talen skulle bli magnifika.

Om han bara kunde få ur sig några ord innan dess. Varje dag satt han här i några timmar. Drack sitt te och stirrade på en blinkande markör på en skärm. Han visste ju att orden borde finnas där, inom